

komaj zdržal solzá, tako se mi je revica smilila. Al kaj sem mogel storiti za-njo? Nič! Tolažil sem jo s tem, da, če je njen mož pri vsem tem nedolžen, bo preiskava to že pokazala. „Kar se mene tiče — sem pristavil — bodite prepričani, da ne bom zanemaril ali prezrl ničesar, kar bi utegnilo vašemu možu na prid biti.“

Nekaj moram še tū omeniti, kar se je pokazalo med preiskavo. Po vsem trgu je novica, da je Linar prijet zavoljo izdajanja ponarejenih bankovcev, naredila strašen hrup, nihče se od konca ni nadjal kaj tacega od tako obče spoštovanega in poštenega moža, kakor je bil Linar znan. Pa vse se poleže, tako tudi to čudenje. Slednjič so nekateri na pol že verjeti začeli in tako je bil nastal ne mir. Le Jonas in njegova družina so kazali skoz in skoz tako zadovoljnost na obrazih, ter govorili tako zaničljivo o tej „ciganski rodovini“, da se je to škodoželjno obnašanje jelo že sploh vsem gnjusiti, zlasti ker tudi nedolžni ženi in otrokom niso prizanašali z očitnim zasmehovanjem. Vsem tržanom je bilo sicer znano sovraštvo med rodovinama, a da sta Jonas in njegova žena tako hudobnega srca, kakor sta se zdaj kazala, tega se ni nihče nadjal.

Linar si je bil pri izpraševanjih zmiraj enak. Kar je prvič povedal, pri tem je ostal ves čas, namreč da ne vé, od kod je dobil one desetake. Preiskava je že trajala šest mesecev, a novega tudi drugod ni spravila nič na dan. Da bi bil Linar z izdelovalci bankovcev v kaki zvezi, to se mu toraj ni moglo dokazati; pač pa je bilo dokazano, da jih je izdajal, toraj bi bil tudi le zarad tega obsojen, kar bi mu bilo pa tudi naklonilo najmanj pet let težke ječe. Ker sem bil jaz zvedel in dokazal, kar se je dokazati dalo, bi bil moral oddati njega in zapisnike deželni sodniji. To sem jetniku, ki je bil že strašno shujšal in ves občutek zgubil, naznanil in pristavil, da ima v treh dneh oddan biti deželni sodniji, katera bo potem določila dan končne obravnave, ko bo državni pravdnik sestavil zatožbo. Linar čuje to brez vsega občutka, meni se je zdelo, ko da bil na telesu že popolnoma otrpnil.

Pa predno se je to zgodilo, se je reč vse drugače zasukala.

Dan po tem privleče stari pomagač Linarjev, ki je izmed vseh edini ostal tudi v nesreči še pri svojem gospodu, k meni v pisarnico jokajočega dečka okoli sedem let starega.

„Le sem, ti kačji zarod“, se dere nad njim, „tū gospodu sodniku pokaži, kaj imaš.“

(Dalje prihodnjič.)

Naši dopisi.

V Gorici 16. jan. — Ne, — ne zamerite — tega pa ne! Stavci in popravljavci so važen faktor pri časnikih, kakor pri vsem, kar se tiska, ali da bi oni smeli imeti kako pesniško svobodo (*licentia poetica*), proti temu moram protestovati. Jez sem pisal v poslednjem svojem dopisu (v listu 2. „Novic“ t. l. str. 14): „.... kajti reči se sme, da je njegovo (M. Doljakovo) prerano smrt... vzročilo javno življenje“; — natisnjeno pa sem našel „rečiti“; in v drugem stavku spodej na mestu „jako praktični mož“ (M. D.) „praktičen mož.“ Po pravici naj povem, da me je, ko sem to videl, jezica posmodila. Zakaj? Prvič zato, ker sem (bo misli kdo) — pedant, in drugič, ker sem prejšnje dni pregledoval — neke knjige. No, kako se pa to spet veže? — porečete. Da bi se tako ne! — Ostanimo za zdaj pri besedi „rečiti“! To je taka kolosalnost, da, ko bi se kateremu pisatelju pripetila, moral bi za vselej pero odložiti. „Reči“ je namreč stopljena

oblika „rek-ti“, iz katere ne more nikdar „rečiti“ postati. Zastran nedoločne pridevniške oblike namesti določne in vice versa sem pa že enkrat na tem mestu glas povzdignil; da brez vspeha — kažejo naši časniki in naše knjige vsak dan. To vam je prava babilonska zmešnjava; čuditi se moramo le, da slovensko uho razločka med daločnim in nedoločnim pridevnikom ne čuti. — S tem naj bosta omenjena pogrška v mojem dopisu popravljena, da ne bo mislil kdo, da „Noviški dopisnik“ še slovnice ne zná. — Kaj pa tiste neke knjige? Znano je, da nek zunaj slovenskih mej živeč slovensk veljak vsako toliko napako sedanje pisave mnogih pisateljev očitno graja. Pisal je tudi meni o teh rečeh večkrat. Spomnivši se tega, pogledam radovedno v neko ni davno došlih mi knjig in že v drugi vrsti tistega odstavka, v katerega so zadele oči, tedaj v eni sami vrsti, najdem 4—5 slovniških (ne tiskarnih) pogrškov! Omeniti pa moram, da napake, ki jih očitam, ne spadajo v vrsto tistega „nij“ ali „ni“ ali sploh tacih reči, o katerih bi se moglo reči, da sub iudice lis est, ampak so take, zarad katerih so pravila v slovnici že davno dognana in utrjena, napake, kakoršne nepopačenemu narodu nikdar ne uleté! — Domoljuba srce boli, da smo — iz znanih vzrokov — politično tako globoko padli, a še bolj mora ga žaliti propad na polji jezikoslovnem in slovstvenem. Vzrok so mu tisti pisci po nekaterih časnikih, ki so prej prejeli za pero, ko za slovnico. Pisava v mnogih sestavkih in dopisih je prav taka, da mora čitatelje, ki niso v oblikoslovju in sintaksi prav utrjeni, gotovo popačiti. Saj so mnogi, tudi omikanci, tako malo zavedni, da neslovnični, brezredni in nelogični ričet kakega časniškega sestavka raji posnemajo, nego kar med zdravim narodom slišijo. Slovnico prebirati — se ve — to jim je pretežavno. — Moj svet bi bil ta-le: Kdor se je lotil spisovanja kake znanstvene knjige, gre misliti, da je strokovnjak. In če je, če se je že toliko trudil s tvarino, katero obdeluje zakaj ne bi se še enmalo potrudil, da bi nam zlato blago vsaj v sreberni posodi ponudil; zakaj ne bi si pred pisanjem pisave slovnično utrdil? Nepoklicanim piscem pa naj vredništva predale zapró, ali pa naj jim spise popravijo, da se bodo po teh popravah učili pisati. Tako so delale „Novice“. Ali leta 1875 — se ve da — bi bilo to za dopisnike sramotno.

Produkcije (akademija) v našem gledišči 9. in 10. t. m. so bile sijajne; posebno všeč so bili vsem 4 tableaux iz Uhlandovega „Des Sängers Fluch“, katerih predstav se je vdeležila naša aristokracija in njej na celu — kot kraljica — deželnega glavarja sopruha Selma grofinja Coronini-evka. Veseličnega odbora načelnik je bil nekdanji župan (deželni predsednik Salcburški) Karol grof Coronini. Slovenska pesem („Cigani“, Vogel-nova) je bila s ploskanjem sprejeta. Čistega doneska je 1500 gold. — Jutre 17. t. m. se akademija ponovi v prid ubozim učencem tukajšnjega gimnazija. — V eni poslednjih sej je sklenilo naše mestno starešinstvo potrositi 600 gold. za dva krepka javna čuvaja, ki bi imela ta in prihodnji mesec za varnost po mestu skrbeti.

Železna Kaplja dne 17. jan. (Čitalnica) naša napravi 24. t. m. besedo s petjem, govori in tombolo; tudi bo volitev novega denarničarja. Ob enem naznanjamo unanjim udom, da se je čitalnica preselila iz Boštejeve hiše v gosp. P. Gutajevo p. d. Orešnikovo. Vse ude, pa tudi neude prijazno vabimo k obilni vdeležitvi. Odbor.

Iz Kostanjevice 14. jan. (Za volitve v kupčijsko zbornico) dobil je volilne liste g. Alojzi Gač, trgovec v Kostanjevici, a ne župan. On — Gač — poslal jih je tudi v Št. Jernejsko in sv. Križko županijo. Imel

jih je kar v štacuni cel kup; če je prišel kak volilec kaj kupit, kar prijel ga je, da je podpisal ne vedé kaj. Razposlalo se je v Kostanjevici jako malo volilnih listov, in še ti nekterim, kakor g. Pucu, le potem, ko so jih sami ostro zahtevali, večina volilcev pa je podpisala pri g. Gaču v štacuni ali pa pri g. Kuntariču v gostilnici. G. Jožef Zalokar, gostilničar, je dobil listnico po lastnem prizadevanji še le v četrtek (14. dne t. m.) popoldne, ko je pošta že odšla — tako da se nikakor ni mogel poslužiti volilne pravice. V dokaz je izročil dvema možema volilni list ter rekel, naj to poljubno razglasimo. Razen tega je Gač svojevoljno obdržal volilne liste Petra Oražena, J. Laknarja, prvega češ, da ni več obrtnik, akoravno je za letos patent še plačal, drugega pa zato, ker je g. Laknar pod kuratelo. Ima li Gač pravico za tako početje? Volilci Janez Keržičnik, črevljar, J. Querini, Jakob Černečič, krojača, in J. Javornik, ključar niso dobili nikacih listov v roke; kje so? — Dalje ne vemo, po kakej pravici je adjunkt Rizzi pripravil gospodično F. Košič-evo, da je podpisala mesto svoje matere M. Žugelj, ko vendar tega ne sme po postavi ne prva ne druga? Ako sodniki postav ne spoštujejo, potem — — Na liste vnanjih volilcev so se kar napisala imena nasprotnih kandidatov in z raznimi pretvezami dala podpisati ali prekrižati po črevljarju J. Kalinu. Sploh pa do torek zvečer do 7. ure (12. jan.) ni nihče dobil lista v roke, akoravno jih je imel A. Gač v štacuni že 8. januarja. Tako nepostavno se je pri nas ravnalo!

V Preserji 10. jan. (Očitna zahvala.) Slavna kmetijska družba v Ljubljani je podpisanim posestnikom blagovolila podetiti iz državne podpore nakupljenih ovac izvrstnega Trbiškega plemena. Za to se jej očitno prav lepo zahvalujeva, in kličeva iz srca: Bog daj, da bi še zanaprej za našo deželo neutrudljivo skrbna kmetijska družba mōgla revnemu kmetijstvu v toliko obilni meri koristiti — kakor je koristila dozdej.

Jožef Petelen, kmet.

Janez Svete, kmet.

Iz Kranja 16. jan. (Volitve v zbornico kupčijsko in trgovsko) so se enako, kakor poroča se vam iz vseh kotov dežele naše, vršile tudi pri nas. Bila vam je to prava komedija, a ne „divina komoedia“ Dantova, ampak peklenska nemčurjev! — Na ta način bi se na Kranjskem lahko tudi Kinezi izvolili. Če tedaj ne misli vlada pri volitvah spoštovati postavnih mej, ljubše nam bo, da navarnost imenuje izvoljence „konstitucijskega društva“, kakor pa, da se s nezaslišano agitacijo vsiljujejo volilcem kandidatje nemčurske stranke in se potem smatra volitev kot glas naroda. — Volilne liste raznašali so tu in v okolici naši ne le beriči, ampak tudi nemčurski privrženci in drugi Judeži, Iškarioti naroda našega, kakor na pr: Zakotni pisac Napret in neko človeče „ausser Dienst“, Krenner po imenu, ki so ljudem liste večidel le kazali, ali pa koj nazaj jemali ter z raznimi zvijačami tirjali podpise itd. — Na ta način nosili in jemali so ti ljudje tiho-tapsko po mestu že v pondeljek 4. januarja izkaznice za obrtnijski oddelek. (!) Kako se je godilo za kupčijski oddelek, so „Novice“ že poročale. Po kateri postavni poti pa prišle so volilne izkaznice tem ljudem v roke, na to vedel bo odgovor dati državni poslanec dr. Suppan, ki se je v očigled tolikih pred vsem svetom že odkritih nepostavnosti drznil v zadnjem občnem zboru „konšt. društva“ trditi, da čez dolgo let so se zopet postavne volitve vršile v deželi!! Ali se ne bije s takim blodenjem resnici v obraz? Leta 1848 so se volitve v kupčijsko in obrtnijsko zbornico zaradi nekaterih malenkosti ovrgele in volilci tirali pred sodnijo. In zdaj? Imenuje se nezaslišano uradno priti-

skanje in vse nepostavno početje „Erstarkung des Verfassungs-Gedankens. O švindel! — Kam jadramo? kam prišli bomo, ako se na ta način v ljudstvu zatira pravni čut in spoštovanje postav, ako take baže ljudje, kakor so „die wackeren Gesinnungsgeossen vom Lande“: Napret, Krenner in Laborski Hafner čez noč postanejo čuvaji zakona in aposteljni boljše bodočnosti! Obupati bi moral človek, ko bi ga ne tolažila zavest, da nasledek vsacega švindelnja je „krah“. — Povedali bi Vam še marsikaj, ali tiskovno svobodo imajo, kakor se kaže, liberalci le — za-se.

Iz Komenda pri Kamniku 16. jan. — (O volitvah za zbornico kupčijsko) naj tudi jaz povem, kar smo tu doživeli. Kar se je pri nas godilo, ne bi se drznil noben turšk paša, češ, da z budalim kmetom naredimo kar hočemo. Tako dojde sem včeraj, to je petnajstega dne t. m. popoldne mogočni gospod Orehovc, rekte Schaffer, c. kr. okrajni sluga, ter sprehajaje se od hiše do hiše nagovarja tako-le: „No, saj vem, da boš ti tudi tako volil, kakor drugi; tam v Ljubljani je 12 izvoljenih, ki se bodo za manjši patent potegovali. „Jaz bom kar križ tle za te naredil“. Na kakšno brisalo je ta gospod križe delal, mi ni znano, pravili so mi pa, da je vlovil veliko križev. Ves položaj v tej stvari je tako jasen, da mi ni treba niti jedne dalje črh-niti. Mar Njegovo Veličanstvo daje zakone o prostih volitvah, da jim sme vsaka kreatura brezsravno in brez kazni v lice biti!

Iz Ljubljane. (O dogodbah pri volitvah za trgovinsko in obrtnijsko zbornico Kranjsko) imajo „Novice“ danes svojim bralcem veliko jako zanimivega poročati. Storile bodo to mirno — „sine ira et studio“ — vsaj dogodbe same po sebi glasneje in ostreje govorijo, kakor če bi močile peró svoje v strup in žolč.

Ko je dr. Bleiweis došlo iz vseh krajev dežele naše mnogo poročil, kako strašansko nepostavno se dela po deželi pri volitvah, in se je naznanilo mu mnogo protestov zoper tako počenjanje s prošnjo, naj kot zaupni mož naroda našega od leta 1861, kar se je v Avstriji pričelo parlamentarno življenje, ne drži križema rok, ampak išče pomoči zoper volitveno anarhijo, obrnil se je po tem pozivu, ki mu je dolžnost oglasa nakladal, v smislu odgovora, ki ga je gosp. vladni načelnik vitez Widman dal pritožni deputaciji Ljubljanski 13. dec. l. l., kar naravnost in po najkrajši poti na Dunaj do g. ministra trgovinstva dr. Banhansa, ki je zbornicam trgovinskim in obrtnijskim najviša inštancija, in mu po telegrafu 13. dne t. m. pisal sledeče:

„Narod v vseh okrajinah naše dežele je zavoljo zaničevanja §. 10 volilnega reda za trgovinsko in obrtnijsko zbornico in zavoljo groznega in kaznovanja vrednega postopanja uradnih slugov večega dela okrajnih glavarstev pri raznašanji volilnih listov za volitve, ki se pojutranjim končajo, tako razburjen, da je silno potrebno, ostro preiskavati nepostavna početja in izrek o veljavi teh volitev odložiti do onega časa, ko bode preiskava dognana. Naj blagovoli Vaša ekscelencija to na resnične dogodbe oprto poročilo na blagor cesarski vladni in javni morali v vednost vzeti in potrebno učiniti.

Dr. Bleiweis, deželni odbornik.“

Že drugi dan (14. dne t. m.) o pozni uri zvečer je prejel dr. Bleiweis od sl. vladnega predsedstva v nemškem jeziku sledeče pismo:

„Blagorodni gospod! Po ravnokar mi došlem telegramu Njegove ekscelencije gosp. ministra za trgovstvo je on včeraj zvečer prejel telegram od Vas, v katerem mu naznanjate nepravilnosti pri volitvah, zaničevanje §. 10 volilnega reda, kaznovanja vredna početja itd. Gosp. minister mi je ukazal, Vam, blagorodni gospod,

naznaniti, da se o tej zadevi na-me obrnite. Sprejmite pri tej priliki izraz mojega odličnega spoštovanja.

C. k. dvorni svetovalec:

V Ljubljani 14. jan. 1875. Widman s/r."

Kakor se iz tega dopisa razvidi, je gosp. minister priznavši važnost njemu, ne tihotapsko, ampak očitno došle pritožbe, nujno rešil telegram dr. Bleiweisa in mu povoljno priliko dal, z veljavnimi dokazi utrditi to, o čemur je gosp. ministrn poročal.

Al dr. Bleiweis je s svojim telegramom dregnil v gnezdo sršenov cele koterije, ki se zove „ustavoverska“ in katerej organ je Ljubljanski „Tagblatt“. Dva lista (12. in 13.) njegova sta polna vekanja, psovanja, natolcevanja in laganja tako ostudnega, da preseda to celó mnogim nasprotnikom našim, ki se niso še popolnoma s pametjo skregali in imajo le še iskrico poštenja v sebi.

Al togota nemčurska ni se še ohladila z gnojnico „Tagblattovo“.

Kolovodji trije ustavoverske stranke vsedli so se skupaj in skovali na ministra dr. Banhansa sledeči telegram:

„Podpisani ne bi bili mislili poklica v sebi imeti se zaradi volitev zbornice trgovinske do Vaše ekscelencije obrniti, ako bi jim ne bil telegram dr. Bleiweisa dolžnosti naložil, na podlagi natančne vednosti dogodeb, resnico odkriti in uničiti sila nesramni volitveni manever. Nasproti temu, kar Vam dr. Bleiweis neresnično poroča, je v celi deželi najživejša zadovoljnost o postavnem postopanju vlade in njenih organov, in edino le mnogostranska neizmerna agitacija duhovščine izbuja pravično jezo. Manifestacija dr. Bleiweisova, katera hinavsko celó blagor sicer hudo sovražene vlade in javno nravnost (moralo) povdarja, je pač poslednjo sredstvo obupa take stranke, ki je ves vpliv v celi deželi zgubila.“

Dr. Suppan, dr. Schaffer, K. Deschmann,
državni poslanci.

Kdo — ali dr. Bleiweis ali pa imenovana trojica — je resnico govoril in kdo lagal v navedenih telegramih, bo svet lahko sodil iz protestov in pritožeb županij in posameznih volilcev, ki jih bodo bralci naši spodaj čitali.

Ker je imenovani trojici in pa „Tagblatt“-u najhujši trn v peti to, da dr. Bleiweis povdarja „blagor vladni“ in pa „javno moralo“, ter jo trojica „hinavščino“ imenuje, treba, da „Tagblattovcem“ povemo, da pravi prijatelj Avstrije in njene vlade je le federalistična ali državnopravna stranka in da vladi takošnje sisteme vsak pravi patrijot rad izpotspravlja, kar jej utegne v prihodnosti škodovati. In dalje jim povemo tudi še to, da tudi državnopravna stranka hrepeni po ustavi, al po ustavi takošnji, ki je pravična vsem narodom Avstrijskim, ne pa le dvema: Nemcem in Magjarom, v katero so — seveda Nemci in nemčurji, Magjari in magjaroni zaljubljeni ter se zatagadel preradi „ustavoverci“ titulirajo — Kar pa se tiče javne morale, je po vsej pravici jo povdarjal dr. Bleiweis zato, ker če ljudstvo vidi, da se postave strogo in v vsem ne spolnuje od tistih, ki bi imeli izgled v spoštovanju postav biti, gine tudi v ljudstvu spoštovanje postav; zato vlada ne sme nikoli biti stranka, ampak nad strankami. — Toliko o nesramnih napadih „Tagblattovcev“ na ti dvojni točki dr. Bleiweisovega telegrama, kateremu pač noben pameten človek ne očita drznosti (Frechheit), ako se v parlamentarnem življenju obrne deželni poslanec do ustavnega ministra; vsaj pregovor pravi, da „še mačka škofa pogleda.“

Zdaj naj pa bralcem nekoliko povemo o razgovoru dr. Bleiweisa z vladnim načelnikom vitezom Vidmanom.

Drugi dan po omenjenem dopisu gospoda vladnega načelnika se je dr. Bleiweis k njemu podal seboj vzešši prepise nekterih pritožeb in protestov županij in posameznih volilcev, ki so bili podlaga njegovemu telegramu do gosp. ministra. Gospod vladni načelnik ga je vljudno sprejel in prijazno ž njim obravnaval blizo poldrugo uro dotične pritožbe; izrekel je gospod načelnik le svojo nevoljo o tem, da nekteri časniki vladne organe napadajo s priimki „Betrüger“, „Schwindler“ itd. Zagotavljal mu je, da od njega ni nikakoršen ukaz do okrajnih glavarjev šel, se vtikati v volitve. Ko mu je pokazal lastnoročno pismo c. k. okrajnega glavarja Derbitscha do nekega županstva v zadevi volitve, je gospod vladni načelnik odgovoril, da vlada se ne more kriviti, ako kak uradnik v preveliki gorečnosti morebiti predaleč seže. Ko ga je dr. Bleiweis pomoči prosil za obveljavo pravice in postavnosti, ki se je v obilnih primerlejih tako prelomila, da bode treba tudi sodnijsko pot nastopiti, mu je obljubil, da ga je volja vse pritožbe natanko in ostro pa objektivno preiskavati in rezultat teh preiskav s priloženimi pritožbami in protesti gospodu ministru v razsodbo izročiti. S tem zagotovilom popolnoma zadovoljen je zapustil dr. Bleiweis gospoda vladnega načelnika, kateremu je razložil tudi dogodbe volitev za zbornico v letu 1865 in 1869.

To bilo je jedro razgovora med gospodom vladnim načelnikom in dr. Bleiweisom. V svesti smo si, da ga vitez Vidman v svoji resnicoljubnosti o ničemur ne bo demental, in da se je gotovo ravno tako on, kakor dr. Bleiweis čudil, ko je sledeče nesramne laži iz te konferencije bral v 13. listu „Tagblatt“, ki se pod naslovom „Eine solenne Nase“, namesti „eine unverschämte Lüge“, glasijo od besede do besede tako-le:

„Vater Bleiweis wurde bekanntliche infolge seines Alarmtelegramms an den Handelsminister zum Regierungsleiter H. v. Widman berufen, um nähere Auskunft zu geben über die Symptome der angeblich drohenden Volksrevolution in Krain. Da in den Spalten der nächsten Novice-Nummer schwerlich ein authentischer Bericht über diese Audienz des „Landesausschußbeisitzers und über die Nase, die er sich dabei geholt, zu lesen sein dürfte, so halten wir uns für verpflichtet, unsern Lesern dasjenige, was uns darüber aus verlässlicher Quelle zu Ohren gekommen, mittheilen zu sollen. Im vollen Bewußtsein seiner Stellung als „Vater der Nation“ und Vertreter der schwer beleidigten „öffentlichen Moral“ trat Herr Bleiweis vor den Landesregierungsleiter. Hochnassig und herausfordernd — man kennt ja die feine Manier der Herren! — führt er Klage über das Vorgehen der Landesregierung und ihrer Organe bei dem Wahlsacte und war eben im bestehen Zuge mit den Beschuldigungen und Verleumdungen, mit den angeblichen Gesetzwidrigkeiten, welche die Verfassungspartei sich habe zu schulden kommen lassen, hervorzurücken, als ihm Hofrath Widmann in seiner gewohnten ruhigen aber entschiedenen Weise bedeutete, Herr Bleiweis möge sich vor allem gegenwärtig halten, daß er in keiner anderen Eigenschaft vor ihm stehe als in der eines k. k. pensionierten Landesthierarztes, den folgerechter Weise die Handelskammerwahlen gar nichts angehen; er selbst aber (der Regierungsleiter) stehe ihm gegenüber als Stellvertreter Sr. Majestät des Kaisers, der seine Pflicht zur Genüge kenne und nach bestem Wissen und Gewissen auch erfülle. Und in dieser seiner Eigenschaft habe er auch die Handelskammerwahlen geleitet und alle Vorgänge seien ihm genau bekannt; etwa vorgefallene Gesetzwidrigkeiten werde er zu ahnden wissen, auch ohne daß Dr. Bleiweis ihn daran mahne. Uebrigens sei es ja notorisch, daß Dr. Bleiweis ein alter unverbesserlicher Stänker und Volksverhetzer sei, der durch seine ewigen Aufstachelungen und Verleumdungen der Gegenpartei die Leidenschaften erhitze, die Zwietracht nähere und die Bevölkerung nicht zur Ruhe kommen lasse. Dies beiläufig bildete den Tenor der Entgegnung des Herrn

Sandesregierungsleiters, worauf selbstverständlich der Herr Sandeshierarzt seinen Rückzug antrat."

Zdaj naj pa bralci beró posnetek pritožeb in protestov, na katere (brez ogromnega števila družih) je dr. Bleiweis opiral svoj telegram do ministra.

Županstvo v Kranjski gori je vložilo protest zoper volitev, da se je prezrl pri volitvi §. 10. volilnega reda, in so le služabniki c. k. davkarije od hiše do hiše z volilnimi listi hodili, na katerih so bili nemčurski kandidati že zapisani, ter z raznimi zvižaji podpisali.

Županstvo v Mošnjah se pritožuje, da se 10 volilcem, namreč Jerneju Globočniku, Matiji Koširju, Jakobu Finžgarju, Tomažu Arteljnu, Tomažu Žvanu, Janezu Varlu, Urši Reš (vsi v Mošnjah), Jakobu Globočniku in Janezu Rotarju v Globokem, in Matevžu Rozmanu v Goricah niso dostavile izkaznice in volilni listi; ako so se vendar volilni komisiji ti listi podpisani oddali, tako je to v očeh onih 10 volilcev in županstva goljufija. Ob enem tudi naznanja, da tudi glas Jakoba Kocjančiča iz Mošenj ni postaven, ker se on ni podpisal na volilni list, ter je le, ko njega ni bilo doma, njegovo deklo prisilil neki sluga iz Radoljice, da se je podpisala. Njegov protest se glasi od besede do besede tako le: „Ich erkenne als Betrug, dass in meiner Abwesenheit meine Magd von Franz Geiger gezwungen wurde, mich zu unterfertigen, deshalb erkläre ich die von den Verfassungstreuen zur Unterschrift vorgelegten, von mir als nicht gewählt und protestiere dagegen.“

Mošnje 13. jan. 1875.

Jakob Kocjančič l. r., Steinmetzmeister."

Županstvo Dobrunje, ki ni nobenega volilnega lista v roke dobilo, protestuje gledé na §. 10 volilnega reda zoper nepostavno raznašanje volilnih listov po c. k. uradnem slugi, kateri je tudi priduševal volilce za kandidate konstitucionalnega društva.

Županstvo v Stari Loki je vložilo protest gledé na §. 10 volilnega reda za kupčijsko in obrtnijsko zbornico, ker se je razdelitev brez njegove vednosti vršila in so liste ljudje raznašali, ki niso v zvezi z županijskim osebjem.

Županstvo v Preserjih se pritožuje zoper ravnanje pri volitvi, ker se je preziral §. 10 volilnega reda in je občinski sluga Canker brez vednosti županstva volilne liste nosil po hišah ter tirjal podpis z opombo, da bode kandidate že on sam vpisal.

Županstvo na Vrhniki protestuje zoper volitev, ker zoper §. 10 županstvo ni nobene izkaznice in nobenega volilnega lista v roke dobilo, ter je le uradni sluga Jeglič ljudi peharil za liste, zaradi katerega goljufivega počenjanja je nekoliko volilcev tudi svoje liste tirjalo, a od Jegliča vendar le ne dobilo.

Županstvo v Št. Vidu se pritožuje, da se pri volitvah na §. 10 volilnega reda ni oziralo, in da se volilni listi po davkarskem slugu niso vsem volilcem izročili.

Županstvo v Št. Petru na Notranjskem protestuje proti volitvi in vedenji c. kr. okrajnega glavarstva, ker mu je kratilo pravice s tem, da ni ravnalo postavno pri volitvi v kupčijsko in obrtnijsko zbornico, ker je c. k. sluga Kljun le 5 dni pred volitvijo volilne liste raznašal in po naročbi c. k. glavarjevega namestnika Dolhofa in c. kr. uradnika Gutmannsthal loviti podpise, ter se pri tem delu vedel tako, kakor bi imel nalogo, nabirati le podpise, ne pa dostavljati volilne liste volilcem.

Županstvo na Poljici protestuje zoper volitev, ker se je §. 10 volilnega reda poteptal, kajti županstvo ni videlo nobenega volilnega lista, katere so le uradni slugi

raznašali ter od volilcev podpisane brez vpisanih kandidatov nazaj tirjali.

Županstvo na Krki protestuje, da so se brez njegove vednosti volilni listi po uradnijskem slugi raznašali, in se večini volilcev še povedalo ni, da gre tu za volitev.

Županstvo Lužarje protestuje zoper nepostavno ravnanje pri raznašanju listov, ker niti za kupčijski niti za obrtnijski oddelek niso volilnih listov svojih občin v roke dobili, ampak jih je c. kr. uradnik sam iz Kočevja sem prinesel in slugu izročil, naj jih razdeli.

Županstvo Št. Gregor ravno tako.

Županstvo Velike Lašice ravno tako.

Županstvo v Škofji Loki protestuje zoper nepostavno sleparsko raznašanje volilnih listov, katerih ono ni nobenega v roke dobilo, kajti raznašani so bili po kantonskem slugi Vencel Payerju in pa po Janezu Kunsteljnu. Janez Teršan, kamenar v Loki, je prišel 11. dne t. m. k županstvu s pritožbo, da je njegov volilni list brez njegove vednosti bil podkrižan in da ga je podpisal Payer, zoper katerega goljufno ravnanje bode nastopil sodnijsko pot.

Iz Vikre in Pirnič preklicujejo pri volilni komisiji 3 volilci svoje podpise, ker so bili od vladinega slugi preslepljeni, ter volijo narodne kandidate.

Iz županije Polhovograške preklicuje 16 volilcev svoje podpise, ker jim je uradni hlapec po zapeljivem prigovarjanju pobral, ter izrekajo volilni komisiji, da volijo narodne može.

Iz Dobropolja se volilni komisiji pritožuje 7 volilcev zoper to, da ni župan, ampak sluga od davkarskih uradnikov poslan, komaj 2 dni pred volitvijo liste raznašal, ter naravnost lagal, da pobira podpise za narod slovenski; nekaterim je rekel, da velja ta podpis za prošnjo, da bi manjše patente plačevali, drugim za bratovščino, iz katere bodo rokodelci podporo dobivali. Vedel se je ta sluga pri drugih zopet kakor poveljnik, ker je le podpis tirjal, in če je kdo volilni list zahteval, ga je on odnesel brez podpisa.

Iz Visocega se pritožujeta volilni komisiji 2 volilca, da sta jih srenjski služabnik Matevž Prosen in Janez Masel iz Št. Jurja premotila, da sta se na volilna lista podkrižala, na katerih so bili zapisani nemškutarji.

Od sv. Križa županije Kostanjeviške se pritožuje volilni komisiji 7 volilcev, da jim je kramar Alojzi Gač predložil liste z nemčurskimi kandidati v podpis, in preklicujejo svoje podpise, ker jih je za te Gač zvižno pridobil.

Iz Tunjic preklicujeta pri volilni komisiji Janez Butalič in Janez Janežič podpis nemčurskih kandidatov, ker ju je sodnijski sluga Rozman prekanil z besedo, da morajo ti voljeni biti.

Iz Kamnika preklicuje volilec Franc Samec svoj podpis in protestuje zoper na njegovem listu napisane kandidate, ker je bil od župana Keceljna na dom poklican, in za svoj podpis ogoljufan.

Iz Lok se pritožuje volilni komisiji volilec Matevž Smolnikar in preklicuje svoj podpis na volilnem listu, ker ga je uradni sluga Jankovič za njega opeharil naznanjaje mu, da naj list podpiše ali pa mora iti v Ljubljano volit.

V Budanjih je sluga c. kr. davkarije v nedeljo 10. dne t. m. med popoldansko službo božjo volilne liste raznašal in pri tej priliki rekel, da na tem ni nič ležeče, naj le podpišejo, da so prejeli liste, naj že potem tam (kje?) vpišejo, katere hočejo itd. Ker pa nekoliko volilcev ni bilo doma, zato je liste nazaj nesel in ko so volilci po županstvu tirjali liste, je c. k. davkar Hren odgovoril: „Kar je Štefan (sluga davka-

rije) storil, je že prav storil, ne damo več listov nazaj.“ Volilci vsled tega protestujejo pri volilni komisiji zoper tako zatiranje proste volitve in tako nepostavno počenjanje.

Na Krki se volilcem ni bolje godilo, zatoraj protestira 15 volilcev zoper nepostavno ravnanje. Nosil je uradnijski sluga iz Litije volilne liste, pa ni bil povedal, da so volilni listi in da ima volilec pravico voliti, ampak tirjal je le, da jih morajo volilci podpisati, ker jih mora zopet nazaj vzeti. Enim je rekel, da so možje že v Ljubljani izvoljeni in da volilci imajo le podpisati in da vsi kovači, usnarji, oštirji, mlinarji itd. po deželi podpisujejo za to, da bi bili davki, patentni itd. manjši; drugim zopet je rekel, da mož ni treba vpisavati, da bo že vse to neki „Hanf“ opravil, kateri zna listek prav izpolniti.

Iz Brusnic, Hrastja in Gabrji se pritožuje 8 volilcev volilni komisiji, da je občinski sluga tirjal, da se morajo listi podpisati z nemčurskimi kandidati, zato preklicujejo svoje podpise.

Iz Sv. Mihela občine protestuje 23 volilcev pri volilni komisiji, da je c. k. sluga Kljun izvijal od njih podpise po vsih mogočih zvijačah. Omenjeni sluga je 5 dni pred volitvijo liste volilcem pokazoval, pa ne izročeval; ako mu ga je kdo odrekel, je odšel in obljubil prinesiti list drugi pot. Trdil je pa volilcem, da si prihranijo pot v Postojno ali Ljubljano, ako njemu podpis dajo, da s tem podpisom se volijo pravi stari možje, katere hočejo v Postojni in pri katerih ostanejo davki in patentni pri starem, ako bi pa druge volili, bodo pa Bog vedi, koliko večji itd.

V Sentmihelu pri Stopičah si je prizadeval za sluge pridobiti vitez Langer. Nosil je v tej občini sluga liste z ukazom, da ga mora volilec precej podpisati, pravil je pa tudi, da mu je prepovedano ga iz rok dati, ker ga mora volilec precej podpisati, pravil je pa tudi, da mu je prepovedano ga iz rok dati, ker ga mora precej k županu prinesiti in da se s tem dela za zmanjšanje štibre, zato 4 volilci protestujejo pri volilni komisiji, da so se jim kandidati po beričih silili, in zahtevajo preiskavo zavljo takega nepostavnega početja.

Iz Poljic se pritožuje 7 volilcev, da niso volilnih listov dobili od občinskega sluge Sevshek-a iz Višnjegore, kakor so jih dobili drugi. Resnico tega potrjuje županstvo Poljiško.

Iz St. Peterške županije se 24 volilcev pri volilni komisiji pritožuje, da je c. k. berič Kljun izvijal od njih podpise za nemčurske kandidate po vsih mogočih zvijačah, in rekel, da če podpišejo njemu liste, si prihranijo pot v Postojno ali Ljubljano, kamor bi morali sicer iti volit, in da s temi podpisi volijo prave stare može, ki se bodo v Postojni potegovali za nižje davke in patente; ako pa volijo druge, bodo, Bog vedi, koliko večji itd.

Iz Smartna pri Kranji sta srenjska svetovalca Šimen Šušnik in Anton Golob izročila protest zoper sleparsko ravnanje župana Hafnerja, kateri je od nek-daj v službi Kranjskega paše, da je hodil do volilcev, in z raznimi pretvezami kakor „tukaj podpiši, bo manj davka itd.“ jih slepil; zato v tem protestu preklicuje 6 volilcev svojo po tej poti jim izvito volitev.

Iz Trate je došla pritožba volilni komisiji v imenu tamošnjih obrtnikov zoper nepostavno ravnanje c. k. glavarja Derbitscha in župana Jerneja Schreya in to iz sledečih vzrokov: 1) Župan ni nobenemu v svoji županiji glasovnice izročil, celo ne pokazal in tudi volitve nobenemu naznanil; 2) ni nikdo iz županije svojega imena na glasovnico podpisal in tudi ne križal naredil; 3) sta župan Schrey in njegov sin Anton vsa imena sama podpisala in podkrižala brez ved-

nosti volilcev. Je župan vse tako nepostavno podpisane glasovnice prazne c. k. okrajnemu glavarju v Kranj poslal in po tej poti so romale k volilni komisiji v Ljubljano, v potrjenje tega ste 2 glasovnici na ime Barbe Demšar in Mica Kržišnik, katere sta župan in njegov sin le sama podpisala brez vednosti imenovanih žen; ker je patak podpis pomanjkljiv bil, je gosp. Derbitsch ti glasovnici mu nazaj poslal, naj to pomanjkljivost popravi; al veleval je gosp. Derbitsch, tako popravno, da se ves svet čuditi mora, da kaj tacega c. k. okrajni glavar vlevati more!!

Ces. kralj. okrajni glavar v Kranji gosp. Derbitsch v lastnoročnem nemškem pismu od 11. jan. pod naslovom: „An das Gemeindeamt in — ex off. Sehr dringend. Recomandirt.“ županu piše, da volitev ženski ni veljavna, ampak da namesti njih morejo le njihovi „Geschäftsleiter“ (Geschäftsbesorger) voliti, zato mu pošilja volilna lista dveh žen nazaj, za katera je kar župan s svojim sinom volilna lista podpisal in ju „in bianco“ Derbitschu poslal, naj on imena kandidatov po svoje v volilna lista vpiše. V tem pismu ces. kralj. okrajni glavar podučuje župana, naj dobí **kakoršnega koli možkega**, da volilna lista podpiše z besedami: „N. N.“ **voditelj njene obrtnije**. Da pa kak bralec ne misli, da je ta „poduk“ ces. kralj. okrajnega glavarja napačno poslovenjen ali hudobno zavrit, dodamo nemške izvirne besede, tako-le se glaseče: „dieselben noch durch ihre Geschäftsleiter (irgend einen Mann) zu fertigen mit den Worten: N. N. Geschäftsleiter derselben.“ — Ta „poduk“ prevdarjati, prepustimo c. k. državnemu pravdniku, naš namen ni drug, nego ta, da svetu odkrijemo, da se iz Derbitscheve korespondencije jasno vidi, da zoper voljo vladnega načelnika so se nekateri ces. kralj. okrajni glavarji ne le z besedo, temveč celo z rekomandiranimi pismi vtikali v volitve in kako!

Tem pritožbam in protestom županij in posamnih volilcev do volilne komisije, ki jih je dr. Bleiweis v roke dobil in na njih podlagi poslal telegram gosp. ministru, dostavimo le še to, da tudi gosp. V. C. Župan, ud volilne komisije, jej je protest izročil, v katerem pravi, da bila je volilna komisija zoper §. 8. volilnega reda nepostavno sestavljena, in da zoper §. 10. so se volilni listi nepostavno volilcem izročevali in da med to izročitvijo in volitvijo vsaj večji del ni bilo 8 dni vmes.

S tem sklenemo popis volilnih dogodov. Obširen je le zato, ker so nas rekriminacije predrzne koterije „Tagblattovske“, kateri ni nobena laž prenesramna, v to silile.

Temu podpisu dodamo le še to, da deželni poslanci Horak, dr. Poklukar, dr. Zarnik in Kramar bili so po telegramu dr. Suppana, dr. Schafferja in Deschmana primorani, ministru dr. Banhansu po isti poti naznaniti, da to, kar je dr. Bleiweis mu poročal, je resnica čez in čez.

In konečno le še en dokaz, kako nesramno lažejo „Tagblattovci.“ „Okoli novega leta je klerikalni generalstab — tako piše „Tagblatt“ v 12. listu — posvetoval se o tem, kako naj bi vojsko vršil za zmago narodnih kandidatov, in brž potem je „pravi škof Kranjski,“ to je, oče Bleiweis na vse farovže poslal okrožnico, naj na blagor vere vse moči napnó za srečni izid zborničnih volitev!“ — Vsaka beseda v tem, kakor „Tagblatt“ pravi, Dunajskim časnikom poslanem telegramu, je nesramna laž, kajti dr. Bleiweis ni ne enega pisma in nobene vrstice poslal duhovništvu na deželo! „Tagblattovcem“ plača 1000 gld. za vsako tako pismo, ki mu ga pokažejo. Ker so nekteri njegovih sodelavcev zelo lačni, smo radovedni,

koliko tisočakov si bodo prislužili z vohanjem po tacih pismih. Ali ni to prokleta koterija! S tem, da uganja vražje lažnjiv hrup ali kakor Nemec pravi, „einen Heidenlärm“ po svojih časnikih, hoče prevpiti resnico. To je njen navadni manêver.

— (Pobirki iz časnikov.) „Laibacher Tagblatt“ je zadnjo soboto 16. januarija t. l., namreč po končanih volitvah v kupčijsko in obrtnijsko zbornico pod napisom: „Musterbild eines öffentlichen Beamten im national-klerikalen Sinne“ prav olikano (surovo ne smemo reči, da nas ne konfiscirajo) zgrabil deželnega tajnika Matevža Kreča (die blatternarbige stämmige Gestalt von urslovenischem Typus). Da se naši bralci o tej „olikanosti“ sami prepričajo, podamo jim tukaj od besede do besede, kar „Tagblatt“ piše, nadejaje se, da zaradi tega ponatisa „Novice“ ne bodo konfiscirane, ker tudi „Tagblatt“ ni bil. — Tako-le piše „Tagblatt“:

„Da die klerikalen Blätter einen Sturm wüthender Vorwürfe und Beschimpfungen gegen die landesfürstlichen Beamten in Krain erheben, deren angeblichen Prestitionen auf die Landbevölkerung sie den für sie so unglücklichen Ausgang der Handelskammerwahlen zuschreiben, so wollen wir unseren Lesern das Ideal eines Landesbeamten vorführen, an dem die Nation, und da die Stimme des Volkes auch Gottesstimme ist, der Himmel sein höchstes Wohlgefallen haben muß. Ein Vorfall, der sich jüngst in Laibach ereignete, gibt uns Gelegenheit einen echt nationalen Beamten in seiner vollen Größe kennen zu lernen. Als nämlich — wie seinerzeit gemeldet wurde — in der Sylvesternacht in einem Hause des Schneidergäßchens ein bedrohliches Küchenfeuer ausbrach, wurde die Feuerwehr in ihrer Action durch einen die Ausgänge des Gäßchens versperrenden Pöbelhaufen gehindert. Nur mit Mühe gelang es der Stadtpolizei und dem Stadtwachinspector alldort Platz zu machen. Unter den renitenten Zuschauern gab es recht rohe Gesellen, am meisten aber zeichnete sich unter ihnen eine blatternarbige stämmige Gestalt aus, von urslovenischem Typus. Dieser Mann haranguierte die Umstehenden mit slovenischen Kraftausdrücken zum Widerstande gegen die Verfügungen des Stadtwachinspectors, dem er es namentlich gar übel vermerkte, daß er in Laibach das Publicum in deutscher Sprache anzusprechen wage. Ein geachteter Mitbürger, dem das Raisonnieren des Excedenten zu toll war, hielt dem ungeberdigen Schwärzer eine tüchtige Strafpredigt, und zog ihn aus der Menge bei den Rockschößen hervor, dem Wachinspector bedeutend, er möge sich den urslovenischen Unruhestifter näher ansehen. Mehrere umstehende Bürger waren nicht wenig erstaunt, in dem Excedenten den landschaftlichen Secretär Matthäus Kreč zu erkennen, einen Mann, welcher derzeit den höchsten besoldeten Posten im Landesdienste inne hat. Nur dieser seiner Stellung, sowie der Nachsicht des Wachinspectors mochte es dieser urnalionalen Beamte zu danken haben, daß ihm in jener Sylvesternacht nicht Gelegenheit geboten wurde, in einem gewissen Locale im Magistratsgebäude über nationale Collisionen mit Anordnungen der städtischen Behörde eine Nachstudie anzustellen. Besagter Herr Kreč kam durch die Protection des „Vaters der Nation“ in den Landesdienst, ohne die erforderliche Staatsprüfung, obwohl auch mit den nöthigen Zeugnissen ausgerüstete Bewerber um jene Stelle vorhanden waren. Dieser Umstand kam später einmal im Landtage zur Sprache, als sich Herr Kreč die Dispens von der Ablegung der ihm bei seiner Anstellung zur Pflicht gemachten Nachtragung der Staatsprüfung bewarb. Damals sprach der Abgeordnete Apfaltrern sein Erstaunen über die Fämmerlichkeit einer solchen Bitte aus, da doch ein seinem Dienste gewachsener Beamte sich schämen müsse, seine Unfähigkeit zur Ablegung einer Prüfung in solcher Weise einzugestehen. Jedoch die klericale Landtagsmajorität ertheilte Herrn Kreč di Dispens. Nach diesem Musterbilde also sind die vorzüglichsten Eigenschaften eines echt klerikalen Beamten: 1) Nicht taitisch; 2) rohe zu Excessen geneigte Natur; 3) gründliche Abneigung vor jeder Staatsprüfung.

Gospod Kreč nam je to reč tako-le pripovedoval: Silvestrov večer šel sem iz čitalnice po izvršenem programu Silvestrove „besede“ v kavarno Gnezdovo na velikem trgu. Potoma vidim na velikem trgu pri vhodu v Krojaške ulice gručo ljudi, ki jih je privabil ogenj v Krojaški ulici. Se ve da je bilo dosti hrupa, kakor pri vsakem požaru. — Grem tudi pogledat, kaj je, ter vidim, da so ljudi od vhoda v Krojaške ulice nazaj pehali ter jim v nemškem jeziku veljevali, da naj se umaknejo. Zbrana množica se pa za vse to ni dosti brigala in se ni hotela umakniti. — Pravim toraj: Po domače jim povejte, da vas bodo zastopili, pa pojdejo. Na te besede skoči nekdo izmed množice ter zakriči s prstom na-me kazaje: „Diesen Herrn arretiren Sie, er macht die ganze Zeit Spektakel“. Poznal tega človeka nisem, ker ga nisem dobro v obraz videl, ter odgovorim: „Ali mislite mene? To se motite, jaz sem še le prišel, pa tudi grem.“ — Na to še par trenutkov ostanim na mestu ter odidem v kavarno. Po mojem spominu sem se komaj 5 minut mudil pri gledalcih požara.

Iz tega je skoval „Laib. Tagblatt“ gori navedeno „elegantno“ filipiko proti gosp. Kreču, ki mu nobena poštena duša ne more očitati, da se je z besedami „po domače jim povejte, da vas bodo zastopili, pa pojdejo“ kaj pregrešil ali koga k uporabi šuntal; — ali mar nimamo liberalne vlade? „Tagblatt“ povdarja, da je g. Kreč „national-klerikal“ in „urslovenisch“! Ali mar ni bolj naravno in bolj častno, da človek ostane značajan, naroden, nego izneveriti se svojemu narodu? — Gosp. Kreč je bil 12 let v Bachovi dobi cesarsk uradnik in vedno naroden, in nikdar se mu ni to od nobene strani očitalo, kako bi se mu moglo to pod liberalno vlado v greh šteti! To pa mu je menda pač vse eno, ali ga „Tagblatt“ prišteva klerikalcem ali liberalcem. — „Tagblatt“ mu očita „rohe zu Excessen geneigte Natur“. — V tem obziru g. Kreč lahko prepušča sodbo javnemu mnenju, posebno vsem onim, ki so ali ki pridejo ž njim v bližjo dotiko. — Na „Tagblattovo“ očitaje „gründliche Abneigung vor jeder Staatsprüfung“ in „Besagter Herr... kam durch die Protection des Vaters der Nation ohne die erforderliche Staatsprüfung in den Landesdienst“ — povemo ob kratkem le to, da je gosp. Kreč napravil vse državne izpite, kolikor jih je ob času, ko je on na univerzi bil, treba bilo za vstop v državno službo, in po prestopu iz politične v finančno službo je napravil praktičen izpit za c. kr. konceptne uradnike v finančni službi (Gefälls-Obergerichtsprüfung). — S temi izpiti se je on oglasil za razpisano službo koncipista pri deželnem odboru ob času, ko nas je v Avstriji doletela sreča dualizma. — Niti deželni odbor niti deželni zbor od leta 1868. še nista našla vzroka k nezadovoljnosti s službovanjem g. Kreča. — Konečno le še to omenimo, da g. Kreč proti „Laib. Tagblattu“ zaradi tako olikanega napada nastopi sodnjo pot, — ako tudi morebiti pri sedanjih razmerah brez vspeha, ali on je to storiti dolžan iz obzira na svojo tako „olikano“ napadeno čast, iz obzira na svojo javno službo in iz obzira na čast deželnih souradnikov.

Za nagrobni spominek Hicingerjev so dalje darovali: gosp. Podratitovski 80 kr., gosp. kaplan Belár 3 gold., gosp. župnik Jerič 1 gold. 20 kr., gosp. župnik Blaznik 2 gold., gosp. župnik Rihar 1 gold., gosp. prof. Kozina 1 gold.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja 20. jan. — Danes se je zopet začelo zborovanje zbornice poslancev.